

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. XIV. De alia valde prægnante ratione ob quam colloquia & conuersiones nostras cum proximis de Deo esse conuenit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

tibi ea sunt, quaeunque de mundanis rebus memorentur, contraq; fauis mellis assimilata qua à pietatis viris narrentur. Vana & futilia colloquia displicent vero Dei seruo, & diuina conuersationes & colloquia sunt ei melle dulciora & sapidiora. Hinc est, quod anima Deo valde deuota non necesse habet pro honesta sui recreatione & laborum & aegritudinū leuamine se dare vanis & ridiculis colloquiis & conuersationibus, vt enim has non diligit, sic ei maiorem dolorem & laborem adferunt. Nihil illi solatio, quam de Deo loqui, & audire de eo quod amat & desiderat. Ideoque de Catharina Senensi legitur, quod nunquam se lassauerit loquendo de Deo, sed potius erat ei oblectamento, & maioris sanitatis & vigoris causa, & quies & aegritudinum leuamen. Quod & de multis alijs sanctis legitur.

Reliqua autem desipiunt.

S. Catharina Senensi.

CAPVT XIV.

De alia valde pragnante ratione ob quam colloquia & conuersationes nostras cum proximis de Deo esse conuenit.

Vtilis imprimis est tibi ipse sermo pius.

Non solum ad proximorum aedificationem & vtilitatē opus nostra colloquia & conuersationes de Deo esse, sed & ad proprium commodum & conseruationem. De Deo enim loquentes plus inflammabimur & incendemur eius amore quod talibus colloquiis valde proprium est, vt videre est in discipulis in Emaus euntibus & de his loquentibus. *Nonne cor nostrum ardens erat in nobis?* Quod & nos sapius re ipsa experimur, dum plus commoti & deuoti huiusmodi conuersationes eximus, quam conciones.

Surius in vita S. Thoma de Aquino. Quod experitum Tho. Ag.

De S. Thoma Aquinate refert Surius, omnia eius colloquia & cum alijs communicationes fuisse de sanctis & animorum saluti vtilibus rebus; idque in causa fuisse vt post hominum cōmērcia & colloquia facilius se orationi & rerum diuinarum meditationi dare posset, vt cū colloquia fuerant de Deo & cum consideratione fa-

cta non illum distrahebant, nec orationē impediabant. Et de P. Francisco Xauerio inter omnia admiratione digna narratur, quod tam nosset cōmunicationem & colloquia cum proximis iungere orationi. Quamuis enim tot se negotiis implicaret & destinebatur, & fere semper terra vel mari proficisceretur & tot laborib. & periculis expositus esset, & cum omnib. tam vrbane & comiter ageret, nihilominus interius collectus & Deus vnit⁹ erat: ideoq; cum exteriora negotia relinqueret & cū proximis cōmunicaret, multa cū facilitate & oblectatione ad orationē & familiaritatem cum sponso suo coelesti conuersationem redibat. Cuius & ratio in promptu est, quod in occupatione ab his non se distraherat, & facile ei erat ad id redire, quod non reliquerat.

Contra vero, si conuersatio & verba nostra & cōmunicatio non sunt de Deo, magno nos periculo exponimus. Dicebat B. noster Pater Ignatius, & conuersatio & familiaritas cū proximis magnū ipsi fructum & aedificationē adfert, si fiat vt conuenit: Sic & contra magno erit ipsi scandalo & nobis periculo, si non agamus vt opus est. Dicit S. Bern. *Vanus sermo cito perluit mentem, & facile agitur, quod libenter auditur.* Verum quidem est, in conuersationibus & colloquiis cum proximis opus aliquādo sua illos interponere sed id vult pater noster ita fieri, vt nostris absoluantur. Non ergo trahāt illi nos ad se, & suis colloquiis intrent, & etiā exeant: sed nos nostris potius, trahentes illos ad nos & Deū vtilib. & aedificatiuis sermonib. Et ad hoc non necesse tot tempora, & circūstantias & oportunitates obseruari; si n. tot obsecuaris nunquā tuum assequeris tu finē, & illi suū obtinebunt. Intelligent omnes nos religiosos esse, & hoc officium nostrū esse, & nobis tempus cum illis in vtiliter non transigendū, nec de futilib. & nullius ponderis reb. tractandū: & si sic nolint, conuersatione nostra abstineant. Ideoq; de P. nostro legimus, quod si quis hominociosus, cum quo multum temporis sine fructu transigendum esset, illū accederet, post.

postquā semel atq; iterum cum eo blande egisset & ille post sapius illam adiret sine fructu, incipiebat cū eo de morte, iudicio vel inferno loqui. Dicebat enim si nō delectaretur similia audire, illum lassandū, & post non rediturum; & si illis caperetur aliquem spiritualem fructum animæ suæ inde relaturum.

Ad quod confirmandum dicit S. Aug. verum esse, quod nos omnib. accommodare debeamus, vt omnes lucremur, vt faciebat S. A. Paulus: *Omnibus omnia factus sum*, cum tristi tristis, multum enim tristē consolatur, si videat alium secum tristari, & cum læto lætus: tamen aduertendū ita nos accōmodare debere proximis, & pro ipsis stare, vt id fiat adiuvandū & leuandū tribulatum, & è miseria liberandū, in qua versatur, & non vt nos in eandē miseriam præcipitemus. *Sic tamen vt ad auxiliū non ad aequalitatē miseria valeat.* Idq; eleganti similitudine exponit, vt ille, qui manum iacenti porrigere vult, vt illū leuet, non se humi deicit, nec cadit, vt alter occidit; sed potius pedē firmat & stabilis, vt alter illum ad se non trahat, sed parum se inclinat, quantum necesse ad alterum erigendum. Hoc modo nos secularib. accōmodare debemus, & ab illis stare, nos parum inclinantes & eorum humorib. seruientes vt eos lucremur, sed semper firmi & stabiles esse debemus, ne nos ad se trahant, sed nos voti nostri compotes simus. Hocque rerum esse nobis persuademus, quod inter ea quæ multū ædificant eos, cum quibus agimus, est, quod conuersatio & colloquium temper est de bonis & vtilib. Et quamuis initio videatur, aliquos nō capi tamen post ædificantur, & magni faciunt & nos & ea quæ audierunt, & tandē aduertunt, id esse, quod ad rem facit. Et cōtra si aduertunt eis nō obsequi, & probare secularia & profana eorū colloquia, & iis vt ipsi delectemur, nos vt aliquem secularem, amicos habebant, sed nō vt spiritualem: & sic peribit autoritas & energia, ad fructum animarū referendum. Causamus ergo nomen nostrū bonum dilatare & patrum antiquorum exemplum.

De P. nostro Francif. Boria legitur, si quis secularis illum adiret, quem corpore fugere non posset, & ille futilia colloquia adferret in medium: non attendebat, nec dicentem auscultabat, sed mentem & spiritū in Deum leuabat. Et dum aliqui Patres illū monerent, quod erraret, & quod responsum cum alterius dictis non quadraret, respondit se malle pro ignorante & stupido haberi, quam tempus inutiliter cōsumere: sibi enim persuadebat tempus illud perire, quod in Deo & propter Deū non impēditur. Cui concordat, quod esset Cassianus de Abbate Machette, qui longa oratione à Deo hanc gratiam impetrauerat, quod nec diu nec noctu in colloquiis spiritualibus dormiret, nec somnus obreperet, sed si quid ociosam vel futile occurreret, statim dormiret.

Concludamus ergo hunc tractatū quodam consilio, quod dat S. Bern. religioso. Sic in cunctis se habeat, vt edificet videntes, & nemo dubitet, cum viderit eum vel audierit, quia vere sit monachus. Quod idem est cū eo, quod dicit Apost. scribens discipulo suo Tito: *In omnib. te ipsum præbe exemplum bonorum operum, in doctrina, in integritate, in grauitate, verbum senum, irreprehensibile, ut is, qui ex aduerso est, vereatur, nihil habens dicere de vobis.* Procremus ergo in omnib. dare tale exemplum & ædificationem, vt non solū amici non inueniant, quo offendantur, sed vt & æmuli nostri confundantur & erubescant, videntes se nihil habere, quod contra nos dicant, vel nobis impingant.

Dicitur de quodam Philosopho, quod dum ei referretur quod ipsi aliqui detraherent, responderit. Sic vitam, vt detraherentibus de me non credatur. Hoc modo & nobis viuendum, id agentes, vt non solū in dictis & factis nostris nihil sit reprehensione dignum, sed vt & vita nostra & conuersatio huiusmodi sit, vt iis, qui nobis detrahunt, non credatur. Hic optima ratio satisfaciendi detractionibus; tacite ore, & operibus respondere.

Lib. 4. c. 4.
vita P. Fr.
Boria.

Fr. Boria ab
vno se colloco
tore mentem
abducebat.

Cassian. li. 5.
de renunt. c.
29.

Bern. in spec.
monachi.
Consilium
aureum S.
Bern.

Ad Tit. 2. 7.

Nihil sit in
conuersatio
ne tua scan
dalo sum.